

DOPORUČENÍ

DOPORUČENÍ KOMISE

ze dne 11. června 2013

o společných zásadách pro prostředky kolektivní právní ochrany týkající se zdržení se jednání a náhrady škody v členských státech v souvislosti s porušením práv přiznaných právem Unie

(2013/396/EU)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 292 této smlouvy,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Unie si stanovila cíl zachovávat a rozvíjet prostor svobody, bezpečnosti a práva, mimo jiné tím, že zlepšit přístup ke spravedlnosti, a dala si rovněž za cíl zajišťovat vysokou úroveň ochrany spotřebitele.
- (2) Moderní ekonomika občas vytváří situace, ve kterých velká skupina osob může být poškozena stejnou nezákonnou praktikou související s porušením práv přiznaných právem Unie ze strany jednoho nebo několika obchodníků či jiných osob („událost hromadné škody“). Tyto dotčené osoby proto mohou usilovat o zastavení takových praktik nebo o náhradu škody.
- (3) V roce 2005 Komise přijala zelenou knihu o žalobách o náhradu škody způsobené porušením antimonopolních pravidel⁽¹⁾ a v roce 2008 bílou knihu, která obsahovala politické plány týkající se kolektivní právní ochrany v oblasti antimonopolních pravidel⁽²⁾. V roce 2008 Komise zveřejnila zelenou knihu o kolektivním odškodnění spotřebitelů⁽³⁾. V roce 2011 provedla Komise veřejnou konzultaci s názvem „Směrem k soudržnému evropskému přístupu k hromadné žalobě“⁽⁴⁾.
- (4) Dne 2. února 2012 přijal Evropský parlament usnesení „Směrem k soudržnému evropskému přístupu ke kolektivnímu odškodnění“, v němž žádal, aby všechny návrhy v oblasti kolektivního odškodnění měly podobu horizontálního rámce, který bude zahrnovat společný soubor zásad a který v Unii zajistí jednotný přístup ke spravedl-

nosti prostřednictvím kolektivní právní ochrany, přičemž se bude zaměřovat zejména, ale ne výlučně, na řešení porušení práv spotřebitelů. Evropský parlament rovněž zdůraznil, že je třeba vzít v úvahu právní tradice a právní řády jednotlivých členských států a posílit koordinaci osvědčených postupů mezi členskými státy⁽⁵⁾.

- (5) Dne 11. června 2013 vydala Komise sdělení „Směrem k evropskému horizontálnímu rámci pro kolektivní právní ochranu“⁽⁶⁾, které mapuje dosud učiněná opatření, názory zúčastněných osob a Evropského parlamentu a představuje stanovisko Komise k některým ústředním otázkám souvisejícím s kolektivní právní ochranou.
- (6) Je základním úkolem veřejnoprávního prosazování práva předcházet porušování práv přiznaných právem Unie a případná porušování trestat. Skutečnost, že soukromé osoby mohou uplatňovat nároky vyplývající z porušení těchto práv soukromoprávními prostředky, veřejnoprávní prosazování práva doplňuje. Tam, kde toto doporučení odkazuje na porušení práv přiznaných právem Unie, vztahuje se na všechny situace, ve kterých porušení pravidel stanovených na úrovni Unie způsobilo nebo pravděpodobně způsobí škodu fyzickým či právnickým osobám.
- (7) Mezi oblasti, ve kterých má význam doplňkové soukromoprávní prosazování práv přiznaných právem Unie ve formě kolektivní právní ochrany, patří ochrana spotřebitele, hospodářská soutěž, ochrana životního prostředí, ochrana osobních údajů, finanční služby a ochrana investic. Zásady stanovené v tomto doporučení by se měly na tyto oblasti použít horizontálně a stejně, ale měly se rovněž použít na všechny další oblasti, kde má význam uplatňování kolektivních nároků na zdržení se jednání či nároků na náhradu škody v souvislosti s porušením práv přiznaných právem Unie.
- (8) Obvyklými prostředky pro řešení sporů ohledně předcházení vzniku škody a rovněž ohledně náhrady škody jsou individuální žaloby, např. spory v oblasti ochrany spotřebitele projednávané v řízení o drobných nárocích.

⁽¹⁾ KOM(2005) 672, 19.12.2005.

⁽²⁾ KOM(2008) 165, 2.4.2008.

⁽³⁾ KOM(2008) 794, 27.11.2008.

⁽⁴⁾ KOM(2010) 135 v konečném znění, 31.3.2010.

⁽⁵⁾ 2011/2089(INI).

⁽⁶⁾ COM(2013) 401 final.

- (9) Vedle individuální právní ochrany zavedly všechny členské státy různé druhy prostředků kolektivní právní ochrany. Tyto prostředky slouží k tomu, aby bylo možné předcházet nezákonným praktikám a zastavovat je a rovněž získat náhradu škody za újmu způsobenou při událostech hromadné škody. Možnost spojit nároky a vymáhat je kolektivně může být vhodnější způsob, jak zajistit přístup ke spravedlnosti, a to zejména pokud by náklady související s individuální žalobou odrazovaly poškozené osoby od podání žaloby.
- (10) Cílem tohoto doporučení je usnadnit přístup ke spravedlnosti v souvislosti s porušením práv přiznaných právem Unie a doporučit všem členským státům, aby na vnitrostátní úrovni zavedly systém kolektivní právní ochrany, který by v celé Unii vycházel ze stejných zásad a současně by zohledňoval právní tradice členských států a obsahoval pojistky proti jeho zneužívání.
- (11) Co se týče žalob zdržovacích, Evropský parlament a Rada již přijaly směrnici 2009/22/ES o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů⁽¹⁾. Směrnici zavedené řízení však neumožňuje, aby ti, kteří tvrdí, že jim byla v důsledku nezákonné praktiky způsobena škoda, získali náhradu škody.
- (12) V některých členských státech byla v různé míře zavedena řízení pro kolektivní uplatnění nároků na náhradu škody. Tato řízení se však mezi členskými státy značně rozcházejí.
- (13) Toto doporučení předkládá soubor zásad pro soudní i mimosoudní kolektivní právní ochranu, které by se měly uplatňovat v celé Unii při současném respektování různých právních tradic členských států. Tyto zásady by měly zajistit zachovávání základních procesních práv účastníků řízení a odpovídajícími pojistkami systém chránit před zneužitím.
- (14) Toto doporučení se zabývá jak prostředky kolektivní právní ochrany týkajícími se náhrady škody, tak rovněž, nakolik je to u konkrétních zásad vhodné a relevantní, i prostředky kolektivní právní ochrany týkajícími se zdržení se jednání. Tímto doporučením nejsou dotčeny stávající odvětvové žaloby zdržovacích, které upravuje právo Unie.
- (15) Prostředky kolektivní právní ochrany by měly zachovávat procesní pojistky a záruky účastníků občanského soudního řízení. Aby se předešlo vzniku kultury zneužívání soudních sporů při událostech hromadné škody, měly by vnitrostátní prostředky kolektivní právní ochrany obsahovat základní pojistky vymezené v tomto doporučení. Právním tradicím většiny členských států jsou cizí prvky, jako je náhrada škody plnicí penální funkcí, dalekosáhlé zpřístupňování důkazů před řízením a stanovení nároku na náhradu škody porotou, a proto by tyto prvky neměly být obecným pravidlem.
- (16) Účinným způsobem, jak získat nápravu při událostech hromadné škody, může být alternativní řešení sporů. Prostředky alternativního řešení sporů by měly být k dispozici vždy vedle kolektivní soudní ochrany, případně jako její dobrovolný prvek.
- (17) Aktivní legitimace k podání kolektivní žaloby v členských státech závisí na druhu prostředku kolektivní právní ochrany. U některých druhů kolektivních žalob, jako jsou skupinové žaloby, kde žalobu mohou společně podat ti, kdo tvrdí, že jim vznikla škoda, je otázka aktivní legitimace vcelku jasná, to však neplatí u reprezentativních žalob, kde je třeba otázku aktivní legitimace vyjasnit.
- (18) V případě reprezentativní žaloby by aktivní legitimace pro její podání měla být omezena na subjekty certifikované *ad hoc*, určené zastupující subjekty, které splňují určitá zákonem stanovená kritéria, nebo na orgány veřejné moci. Zastupující subjekty by měly prokázat, že mají administrativní a finanční kapacitu k tomu, aby byly schopny odpovídajícím způsobem zastupovat zájmy žalujících.
- (19) Dostupnost financování soudních sporů v rámci kolektivní právní ochrany by měla být zajištěna způsobem, který nevede ke zneužívání systému nebo ke střetu zájmů.
- (20) Aby se zamezilo zneužívání systému a v zájmu řádného výkonu spravedlnosti, by kolektivní žaloba měla být přípustná pouze v případech, kdy jsou splněny zákonem stanovené podmínky přípustnosti.
- (21) Klíčovou roli při ochraně práv a zájmů všech účastníků řízení o kolektivních žalobách by měly zastávat soudy, které by měly projednávat kolektivní žaloby efektivně.
- (22) V oblastech práva, kde má orgán veřejné moci pravomoc přijmout rozhodnutí o porušení práva Unie, je důležité zajistit, aby existoval soulad mezi konečným rozhodnutím o tomto porušení a výsledkem řízení o kolektivní žalobě. V případě kolektivních žalob navazujících na rozhodnutí orgánu veřejné moci (navazující žaloby) lze

(¹) Úř. věst. L 110, 1.5.2009, s. 30.

navíc předpokládat, že daný orgán při svém rozhodování o existenci porušení práva Unie již zohlednil veřejný zájem a potřebu předcházet možnému zneužití.

- (23) Co se týče práva na ochranu životního prostředí, toto doporučení zohledňuje ustanovení čl. 9 odst. 3, 4 a 5 Úmluvy OSN/EHK o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí („Aarhuská úmluva“), která vybízí k širokému přístupu k právní ochraně v oblasti životního prostředí, stanovují podmínky pro příslušné postupy (mimo jiné jejich včasnost a nenákladnost) a řeší poskytování informací veřejnosti a zavedení vhodných podpůrných mechanismů.
- (24) Členské státy by měly přijmout nezbytná opatření k provedení zásad stanovených v tomto doporučení nejpozději do dvou let po jeho zveřejnění.
- (25) Členské státy by Komisi měly podat zprávu o provádění tohoto doporučení. Na základě těchto zpráv by Komise měla monitorovat a posuzovat opatření členských států.
- (26) Do čtyř let od zveřejnění tohoto doporučení by Komise měla posoudit, zda jsou nutná další případně i legislativní opatření pro úplné naplnění cíle tohoto doporučení. Komise by zejména měla posoudit, jak je doporučení prováděno a jaký má vliv na přístup ke spravedlnosti, na právo na náhradu škody, na potřebu vyloučit zneužívání soudních sporů a na fungování jednotného trhu, hospodářství Evropské unie a důvěru spotřebitelů,

PŘIJALA TOTO DOPORUČENÍ:

I. ÚČEL A PŘEDMĚT

1. Toto doporučení má za účel usnadnit přístup ke spravedlnosti, zastavit nezákonné praktiky a umožnit osobám poškozeným v událostech hromadné škody způsobené porušením práv přiznaných právem Unie získat náhradu škody a současně odpovídajícími procesními pojistkami zajistit, aby nedocházelo ke zneužívání soudních sporů.
2. Každý členský stát by měl mít na vnitrostátní úrovni prostředky kolektivní právní ochrany týkající se zdržení se jednání a náhrady škody, které jsou v souladu se základními zásadami stanovenými v tomto doporučení. Tyto zásady by měly být společné v celé Unii a měly by respektovat různé právní tradice členských států. Členské státy by měly zajistit, aby řízení ve věci kolektivní právní ochrany byla čestná, spravedlivá, včasná a nevyžadovala vysoké náklady.

II. DEFINICE A OBLAST PŮSOBNOSTI

3. Pro účely tohoto doporučení:

- a) „kolektivní právní ochranou“ se rozumí: i) právní prostředek, který umožňuje, aby se dvě a více fyzických či právnických osob nebo zastupující subjekt oprávněný podat reprezentativní žalobu mohly kolektivně domáhat zastavení protiprávního jednání (prostředek kolektivní právní ochrany týkající se zdržení se jednání); ii) právní prostředek, který umožňuje, aby se dvě a více fyzických či právnických osob, jež tvrdí, že jim vznikla škoda v události hromadné škody, nebo zastupující subjekt oprávněný podat reprezentativní žalobu, mohly kolektivně domáhat náhrady škody (prostředek kolektivní právní ochrany týkající se náhrady škody);
- b) „událostí hromadné škody“ se rozumí událost, při které dvěma a více fyzickým nebo právnickým osobám údajně vznikla škoda způsobená stejnou nezákonnou činností jedné nebo více fyzických či právnických osob;
- c) „žalobou na náhradu škody“ se rozumí žaloba, jejímž prostřednictvím se u vnitrostátního soudu uplatňuje nárok na náhradu škody;
- d) „reprezentativní žalobou“ se rozumí žaloba, která je podána zastupujícím subjektem, subjektem certifikovaným *ad hoc* nebo orgánem veřejné moci jménem dvou nebo více fyzických či právnických osob tvrdících, že čelí nebezpečí vzniku škody nebo jim vznikla škoda v události hromadné škody, přičemž tyto osoby nejsou účastníky řízení;
- e) „kolektivní navazující žalobou“ se rozumí kolektivní žaloba, která je podána poté, co orgán veřejné moci přijal konečné rozhodnutí konstatující, že došlo k porušení práva Unie.

Toto doporučení identifikuje společné zásady, které by měly platit pro všechny prostředky kolektivní právní ochrany, a rovněž i ty, které jsou specifické pro prostředky kolektivní právní ochrany týkající se zdržení se jednání nebo týkající se náhrady škody.

III. SPOLEČNÉ ZÁSADY PRO PROSTŘEDKY KOLEKTIVNÍ PRÁVNÍ OCHRANY TÝKAJÍCÍ SE ZDRŽENÍ SE JEDNÁNÍ A NÁHRADY ŠKODY

Aktivní legitimace k podání reprezentativní žaloby

4. Členské státy by měly na základě jasně vymezených podmínek způsobilosti určit zastupující subjekty, které mohou podávat reprezentativní žaloby. Podmínky způsobilosti by měly zahrnovat přinejmenším tyto požadavky:

- a) subjekt by měl mít neziskovou povahu;

- b) měl by existovat přímý vztah mezi hlavními cíli subjektu a právy přiznanými právem Unie, o kterých se v žalobě tvrdí, že byla porušena a
- c) subjekt by měl mít dostatečnou kapacitu, pokud jde o finanční i lidské zdroje, a právní odbornost k zastupování skupiny osob uplatňujících nárok a k jednání v jejich nejlepším zájmu.
5. Členské státy by měly zajistit, že označené subjekty, přestanou-li splňovat některou z výše uvedených podmínek, pozбудou svého postavení.
6. Členské státy by měly zajistit, aby reprezentativní žaloby mohly podávat pouze subjekty, které byly úředně předem za zastupující subjekty označeny, jak je doporučeno v bodě 4, nebo subjekty, které byly vnitrostátními orgány nebo soudy členských států certifikovány *ad hoc* pro konkrétní reprezentativní žalobu.
7. Členské státy by navíc, či případně alternativně, měly svěřit pravomoc podávat reprezentativní žalobu orgánům veřejné moci.

Přípustnost

8. Členské státy by v nejranější možné fázi soudního řízení měly zavést ověřování skutečnosti, že se neprojednávají věci, u kterých nejsou splněny podmínky pro kolektivní žalobu, a věci zjevně právně nepodložené.
9. K tomuto účelu by soudy měly provádět nezbytný přezkum z vlastního podnětu.

Informace o kolektivní žalobě

10. Členské státy by měly zajistit, aby zastupující subjekt nebo skupina žalobců mohly šířit informace o údajném porušení práv přiznaných právem Unie a o jejich záměru žádat o soudní zákaz jakož i o události hromadné škody a jejich záměru podat kolektivní žalobu na náhradu škody. Stejně možnosti by měly být zajištěny pro zastupující subjekt, subjekt s certifikací *ad hoc*, orgán veřejné moci a skupinu žalobců, pokud jde o informace o probíhajících žalobách na náhradu škody.
11. Způsoby šíření informací by měly zohledňovat konkrétní okolnosti dané události hromadné škody, svobodu projevu, právo na informace, právo na ochranu dobrého jména nebo hodnot žalované společnosti před tím, než soud v konečném rozsudku stanoví její odpovědnost za údajné porušení práva nebo za vznik škody.

12. Těmito způsoby šíření nejsou dotčena pravidla Unie pro obchodování zasvěcených osob a manipulaci s trhem.

Náhrada nákladů řízení vítězné strany

13. Členské státy by měly zajistit, že strana, které prohraje řízení o kolektivní žalobě, nahradí za podmínek platných v příslušných vnitrostátních právních předpisech nezbytné náklady řízení, které vynaložila vítězná strana („zásada kdo prohrál, platí“).

Financování

14. Na počátku řízení by strana žalující by měla mít povinnost sdělit soudu, odkud pochází finanční prostředky, které bude využívat na podporu svých právních kroků.
15. Soud by měl mít možnost přerušit řízení, pokud finanční zdroje poskytuje třetí osoba a:
- a) existuje střet zájmů mezi třetí osobou a stranou žalující a jejími členy;
 - b) třetí strana nemá dostatek zdrojů, aby splnila své finanční závazky vůči straně žalující zahajující kolektivní řízení;
 - c) strana žalující nemá dostatek zdrojů na krytí výloh protistrany, pokud nebude mít v kolektivním řízení úspěch.
16. Členské státy by měly zajistit, aby v případech, kde je kolektivní žaloba financována soukromou třetí osobou, bylo zakázáno:
- a) usilovat o ovlivňování procesních rozhodnutí strany žalující, včetně rozhodnutí o smíru;
 - b) financovat kolektivní žalobu proti žalovanému, který je konkurentem poskytovatele finančních prostředků, nebo na němž je poskytovatel financování závislý;
 - c) účtovat nepřiměřený úrok u poskytovaných finančních prostředků.

Přeshraniční věci

17. V případech, kdy se spor týká fyzických nebo právnických osob z několika členských států, by členské státy měly zajistit, aby vnitrostátní pravidla upravující přípustnost nebo žalobní legitimaci zahraničních skupin žalobců nebo zastupitelských subjektů pocházejících z jiných vnitrostátních právních systémů nebránila projednávání jediné kolektivní žaloby u jediného soudu.

18. Každý zastupitelský subjekt, který členský stát dopředu oficiálně označil a přiznal mu žalobní legitimaci k podání reprezentativních žalob, by měl být oprávněn podat návrh na zahájení řízení u soudu v členském státě, jenž má příslušnost projednávat věci související s událostmi hromadné škody.

IV. ZVLÁŠTNÍ ZÁSADY PRO PROSTŘEDKY KOLEKTIVNÍ PRÁVNÍ OCHRANY TÝKAJÍCÍ SE ZDRŽENÍ SE JEDNÁNÍ

Rychlá řízení o návrzích na vydání soudního zákazu

19. Soudy a příslušné orgány veřejné moci by měly projednávat návrhy na soudní zákaz, kterými se usiluje o to, aby bylo zastaveno nebo zakázáno porušování práv přiznaných právem Unie zcela účelně, případně ve zkráceném řízení s cílem zabránit vzniku či zvýšení škody způsobené tímto porušením.

Účinný výkon soudních zákazů

20. Členské státy by měly zavést odpovídající sankce vůči žalovaným, kteří spor prohráli, s cílem zajistit účinné dodržování soudních zákazů, a to včetně plateb pevně stanovených částek penále za každý den prodlení nebo jiných plateb upravených ve vnitrostátních právních předpisech.

V. ZVLÁŠTNÍ ZÁSADY PRO PROSTŘEDKY KOLEKTIVNÍ PRÁVNÍ OCHRANY TÝKAJÍCÍ SE NÁHRADY ŠKODY

Ustavení strany žalující zásadou „opt-in“

21. Strana žalující by se měla vytvářet na základě výslovného souhlasu fyzických nebo právnických osob, které tvrdí, že jim vznikla škoda (zásada „opt-in“). Každá výjimka z této zásady, ať již ze zákona nebo z rozhodnutí soudu, by měla být založena pouze na důvodech řádného výkonu spravedlnosti.
22. Každý člen strany žalující by měl mít možnost opustit stranu žalující kdykoliv před vynesením konečného rozsudku nebo před jiným platným urovnáním sporu za stejných podmínek, které platí pro zpětvzetí individuální žaloby, aniž by tím přišel o možnost uplatňovat svůj nárok jiným způsobem, nenaruší-li to řádný výkon spravedlnosti.
23. Fyzické nebo právnické osoby, které tvrdí, že jim vznikla škoda při stejné události hromadné škody, by měly mít možnost připojit se ke straně žalující kdykoliv před vynesením rozsudku nebo před jiným platným urovnáním sporu, nenaruší-li to řádný výkon spravedlnosti.
24. O složení strany žalující a následných změnách v tomto složení by měla být vyrozuměna strana žalovaná.

Kolektivní alternativní řešení sporů a smíry

25. Členské státy by měly zajistit, aby strany sporu při události hromadné škody byly pobízeny k tomu urovnat spor o náhradu škody smírně nebo mimosoudní dohodou, a to jak ve fázi před soudním řízením, tak i během něj, při současném zohlednění požadavků směrnice 2008/52/ES Evropského parlamentu a Rady ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech ⁽¹⁾.

26. Členské státy by měly zajistit, aby vedle prostředků kolektivní soudní ochrany měly strany sporu před i v průběhu soudního řízení k dispozici odpovídající prostředky kolektivního alternativního řešení sporů. Použití takových prostředků by mělo záviset na souhlasu stran sporu.

27. Všechny promlčecí lhůty vztahující se na nároky by se měly stavět v okamžiku, kdy strany souhlasí s tím, že se pokusí využít prostředků alternativního řešení sporů, a to přinejmenším do okamžiku, kdy jedna ze stran sporu výslovně ukončí svou účast na alternativním řešení sporu.

28. Legalitu závazného výsledku kolektivního smíru by měly ověřovat soudy, které by měly zohledňovat odpovídající ochranu zájmů a práv všech dotčených stran.

Právní zastoupení a odměny za právní zastoupení

29. Členské státy by měly zajistit, aby odměny za právní zastoupení a způsob jejich výpočtu nepobízely k vedení soudních sporů, které jsou zbytečné z pohledu zájmů jakékoliv strany.
30. Členské státy by neměly povolovat podílové odměny vázané na výsledek ve věci, které mohou pobízet k vedení soudních sporů. Členské státy, které výjimečně povolují podílové odměny vázané na výsledek ve věci, by měly odpovídajícím způsobem tyto odměny regulovat u věcí kolektivní právní ochrany a zejména zohlednit právo členů strany žalující na plnou náhradu škody.

Zákaz náhrady škody plnění penální funkcí

31. Náhrada škody přiznaná fyzickým nebo právnickým osobám v událostech hromadné škody by neměla překročit náhradu škody, která by byla přiznána, pokud by se nárok uplatňoval individuálními žalobami. Měla by být zejména

⁽¹⁾ Úř. věst. L 136, 24.5.2008, s. 3.

zakázána náhrada škody plnící penální funkci, která vede k tomu, že je straně žalující přiznána náhrada překračující vzniklou škodu.

Financování prostředků kolektivní právní ochrany týkající se náhrady škody

32. Členské státy by měly zajistit, aby v případě, že prostředek kolektivní právní ochrany týkající se náhrady škody financuje soukromá třetí osoba, bylo kromě obecných zásad financování zakázáno rovněž odvozovat požadovanou odměnu nebo úrok účtovaný poskytovatelem finančních prostředků z částky dosažené ve smíru nebo z přiznané náhrady škody, pokud není taková úprava regulována orgánem veřejné moci za účelem zajištění zájmů stran.

Kolektivní navazující žaloby

33. Členské státy by měly zajistit, aby řízení o kolektivní žalobě v oblastech práva, ve kterých má orgán veřejné moci pravomoc přijmout rozhodnutí o existenci porušení práva Unie, obecně mohla začít až poté, co je s konečnou platností ukončeno řízení orgánu veřejné moci, které bylo zahájeno před podáním kolektivní žaloby. Pokud je řízení orgánu veřejné moci zahájeno po podání kolektivní žaloby, měl by se soud vyvarovat vynesení rozhodnutí, které by bylo v rozporu s rozhodnutím, jež má orgán veřejné moci v úmyslu přijmout. Soud může za tímto účelem přerušit řízení o kolektivní žalobě do doby, než je ukončeno řízení orgánu veřejné moci.
34. Členské státy by měly zajistit, aby v případě navazujících žalob osob, které tvrdí, že jim vznikla škoda, neztratily tyto osoby před konečným uzavřením řízení orgánu veřejné moci svůj nárok na náhradu škody z důvodu promlčení nebo prekluze.

VI. OBECNÉ INFORMACE

Registr kolektivních žalob

35. Členské státy by měly vytvořit vnitrostátní registr kolektivních žalob.
36. Vnitrostátní registr by měl být k dispozici zdarma elektronicky nebo jiným způsobem pro každou zúčastněnou

osobu. Internetové stránky registrů by měly umožňovat přístup ke komplexním a objektivním informacím o dostupných způsobech, jak získat náhradu škody, včetně způsobů mimosoudních.

37. Členské státy by za pomoci Komise měly usilovat o to, aby byla zajištěna soudržnost informací shromažďovaných v registrech a aby byly tyto registry interoperabilní.

VII. DOHLED A PODÁVÁNÍ ZPRÁV

38. Členské státy by měly provést zásady stanovené v tomto doporučení ve vnitrostátních systémech kolektivní právní ochrany nejpozději do 26. července 2015.
39. Členské státy by měly shromažďovat spolehlivé roční statistické údaje o počtu mimosoudních a soudních kolektivních řízení a informace o účastnících, předmětu řízení a jeho výsledku.
40. Členské státy by měly Komisi na ročním základě sdělovat údaje shromážděné podle bodu 39, přičemž poprvé nejpozději do 26. července 2016.
41. Komise by měla na základě praktických zkušeností nejpozději do 26. července 2017 posoudit, jak je prováděno toto doporučení. V této souvislosti by Komise měla zhodnotit vliv doporučení na přístup ke spravedlnosti, na právo na náhradu škody, na potřebu zabránit zneužívání soudních sporů a na fungování jednotného trhu, na malé a střední podniky, na konkurenceschopnost hospodářství Evropské unie a spotřebitelskou důvěru. Komise by měla rovněž posoudit, zda je vhodné navrhnout další opatření na konsolidaci a posílení horizontálního přístupu, který je zachycen v doporučení.

Závěrečná ustanovení

42. Doporučení by se mělo zveřejnit v *Úředním věstníku Evropské unie*.

V Bruselu dne 11. června 2013.

Za Komisi

José Manuel BARROSO

předseda